

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/186/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206497
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6812206497.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6C/260/2012-59 zo dňa 29. 10. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 125 € titulom majetkovej škody a sumu 449,94 € titulom nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Revúca v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti povinnej G. I., vedenej na úrade súdneho exekútora pod č. exekučného spisu EX 8514/2010, ktorá mu mala byť spôsobená tým, že exekučný súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, resp. rozhodnutie, ktorým by žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v 15 dňovej zákonnej lehote, a že aj pri vydaní poverenia, resp. rozhodnutia došlo na strane súdu k zbytočným prietiahom v konaní.

2. Okresný súd po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že dňa 12. 08. 2010 bola Okresnému súdu Revúca doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní sp. zn. EX 8514/2010. Vec bola postúpená Okresnému súdu Rimavská Sobota ako miestne príslušnému a okresný súd a Okresný súd Rimavská Sobota uznesením č. k. 1Er/220/2011-17 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Do vydania tohto uznesenia nebol exekučný súd zo strany oprávneného ani raz urgovaný alebo upozornený na prípadné prietahy v konaní, ani predsedovi súdu nebola doručená sťažnosť na prietahy v konaní. Vec posúdil podľa ust. § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1 písm. d) a ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012, ako aj podľa ust. § 41 ods. 2 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010 a v znení účinnom od 01. 06. 2011. Dospel k právnomu záveru, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa osobitného zákona musia byť kumulatívne splnené nasledujúce podmienky: 1. nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie, 2. vznik škody a 3. existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom (alebo nezákonným rozhodnutím) a vznikom škody. Exekučné konanie EX 8514/2010, 1Er/220/2011

začalo dňa 06. 07. 2010 spísaním návrhu na vykonanie exekúcie do zápisnice na úrade súdneho exekútora. Ustanovenie § 44 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania ako aj v priebehu celého exekučného konania nestanovovalo lehotu na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade ak exekučným titulom bola notárska zápisnica alebo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovskej komisie a zmier nimi schválený. Exekučný poriadok bol novelizovaný zák. č. 102/ 2011 Z. z., účinným od 1. 6. 2011 tak, že do písm. d/ ustanovenia § 42 ods. 2 boli okrem vykonateľných rozhodnutí a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených doplnené aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Dôvodová správa k zák. č. 102/2011 Z. z. uvádza, že „rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené. Ustanovenie sa nedotýka problematiky vymáhania neoprávnenej štátnej pomoci.“ Z predmetného autentického výkladu je zrejmé, že zákonodarca pod exekučným titulom upraveným v ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2011 mienil okrem vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Novelizácia tohto ustanovenia zákonom č. 102/ 2011 Z. z. mala len odstrániť prípadné výkladové pochybnosti o obsahu predmetného ustanovenia. Podľa znenia Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2010, nebola zákonom stanovená 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ani v prípade ak exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Preto ak exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora v 15 dňovej lehote, nedošlo z jeho strany k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že rozhodnutie nevydal v zákonom stanovenej lehote (§ 9 ods. 1 Zák. č. 514/ 2003 Z. z.). Po postúpení veci Okresnému súdu Rimavská Sobota tento rozhodol o žiadosti súdneho exekútora do troch mesiacov. Táto doba nie je neprimerane dlhá, najmä ak exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu.

3. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1, 2 O. s. p. . Žalovaný bol v konaní plne úspešný, avšak napriek uplatneniu si práva na náhradu trov konania tieto v zákonnej lehote nevyčíslil a zo spisu mu žiadne trovy konania nevyplývali, a preto mu ich náhradu okresný súd nepriznal.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že v konaní došlo k vadám, keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a súčasne vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Vytýkal, že okresný súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak urobil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Navyiac, sám urobil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že ani objektívne nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Keďže podal i ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, keďže v takomto konaní už bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad a ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

5. Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci samej súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Súd sa taktiež nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, pričom v žiadosti zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Nemal z tohto dôvodu možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. V konečnom

dôsledku tak súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci, čím bola porušená kontradiktórnosť súdneho procesu.

6. Naviac žalobca vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, ak vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

7. K majetkovej škode žalobca uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd tým ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla. V tejto časti považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Namietal, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý preukazuje, aký negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku nesprávny úradný postup okresného súdu. Okresný súd ale nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

8. K nemajetkovej ujme uviedol, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, a keďže je založené na skutkovej a právnej chybe, nie je v právnom štáte udržateľné.

9. Na záver namietal procesný postup súdu, ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdному pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, a napriek tomu súd pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne nerozhodol. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

10. Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

11. Okresný súd vo veci samej rozhodol dňa 19.03.2015. Odvolanie voči jeho rozhodnutiu podal žalobca dňa 05.05.2015 s tým, že vec bola predložená odvolaciemu súdu dňa 28.12.2015. Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte aj „CSP“), ktorý v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety odseku 2 § 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem, rešpektuje ale procesný účinok tých odvolaní, ktoré boli podané do 30.06.2016 (v prejednávanej veci dňa 19. 11. 2015), a ktorý účinok zostal zachovaný aj po 30.06.2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej (od 01.07.2016) účinnej právnej úpravy o odvolaní a odvolacom konaní sa v prípade týchto odvolaní nemôžu uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp. zn. PLÚS 36/1995).

12. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie

aj náležite odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

14. Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi. V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní žalobcom na sudy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

15. Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 13NcC/561/2012-9 zo dňa 16. 10. 2012, ktorým súd sudcov Okresného súdu Revúca nevyhlásil z prejednávania a rozhodovania, okrem iného, ani vo veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. č. 6C/260/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Napriek tomu sa odvolací súd touto námietkou zaoberal, ak z Civilného sporového poriadku vyplýva, že v prípade, ak rozhodoval vo veci vylúčený sudca, ide o samostatný odvolací dôvod v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP a žalobca tento dôvod v odvolaní uplatnil v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30. 06. 2016 (ďalej v texte aj „O. s. p.“). Odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné:

16. Aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Lucie Prčovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13NcC/561/2012-9 zo dňa 16. 10. 2012 nebola zákonná sudkyňa JUDr. Lucia Prčová vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 6C/260/2012, pretože nebola zákonnou sudkyňou v exekučnej veci, resp. v konaní exekučného súdu, z ktorého postupu mala žalobcovi vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevyklučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť žalobcovi spôsobená škoda (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 102/2013). Aj keď žalobca podal sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktorá sa mala týkať práve uznesenia Krajského súdu v

Banskej Bystrici sp. zn. 5NcC/61/2012, napriek tomu otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobca. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh žalobcu odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol, vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, ako sú už posúdené Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným, žalobca v odvolaní ani neuvádza. V predmetnej veci rozhodoval zákonný a nestranný sudca, preto k vade konania tvrdenej žalobcom zo stany okresného súdu nedošlo.

17. Neobstojí ani ďalšia námietka žalobcu, že rozhodnutím súdu vo veci samej bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom, ak tento predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu. Z obsahu spisu nevyplýva, že by bol žalobca v súdnej veci podal návrh na prerušenie konania a námietka žalobcu v tomto smere nezodpovedá obsahu spisu a ani rozhodnutiu súdu prvej inštancie, a teda, odvolací súd ju považoval za irelevantnú a úmyselne zavádzajúcu odvolací súd. Námietka sa týka skutočností, ktoré zo spisu vôbec nevyplývajú.

18. Odvolací súd ďalej nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo strany sporu byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Predovšetkým strana sporu realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojim postupom, a to bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. V prípade pojednávania bez prítomnosti strany za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu jej práva konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

19. Podľa § 101 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného do 30.06.2016 boli strany sporu povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Súd pokračoval v konaní, aj keď boli strany nečinné. Ak sa riadne predvolaná strana nedostavila na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, mohol súd vec prejednať v jej neprítomnosti; prihliadal pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

20. Procesný postup okresného súdu, ktorý prejednal vec bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania a len rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. 10. 2014 neodporoval Občianskemu súdному poriadku účinnému v čase rozhodovania okresného súdu, nakoľko podľa § 115a ods. 2 O. s. p. pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v drobných sporoch (hodnota ktorého neprevyšuje sumu 1.000 € /viď § 200ea ods. 1 O. s. p./). Oznam o verejnom vyhlásení rozhodnutia bol riadne vyvesený na úradnej tabuli súdu. Žalobca v konaní sám predkladal súdu dôkazy a stanoviská, vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného k veci samej mu bolo riadne doručené, avšak žalobca zostal ďalej nečinný, a teda, nie je možné mať za to, že postupom súdu - nenariadením pojednávania - mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pokiaľ žalobca v dôvodoch svojho odvolania poukazoval na to, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, pretože sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, takýto postup okresného súdu zo spisu nevyplýva, keďže došlo k verejnému vyhláseniu rozsudku bez pojednávania. Postup okresného súdu, ktorý vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu bez nariadenia pojednávania, bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. platného a účinného do 30. 06. 2016, ktorý nie je možné hodnotiť takým spôsobom, že by sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom.

21. Keďže odvolací súd má za to, že žalobcovi nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jeho právo na kontradiktórny súdny proces a súčasne vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, prejednal následne odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu okresného súdu vo veci samej.

22. Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote.

23. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z dostatočného zistenia skutkového stavu veci, pri zachovaní procesných práv strán sporu, vec aj správne právne posúdil, na zistený právny stav aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a so závermi okresného súdu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Z uvedeného dôvodu krajský súd rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, aj vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 367 ods. 2 CSP) potvrdil.

25. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 296 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému, ktorý úspešný v odvolacom konaní bol, trovy odvolacieho konania, ktoré by boli preukázané, odôvodnené, a ktoré by predstavovali účelne vynaložené výdavky žalovaného (§ 251 CSP), nevznikli. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

26. Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).